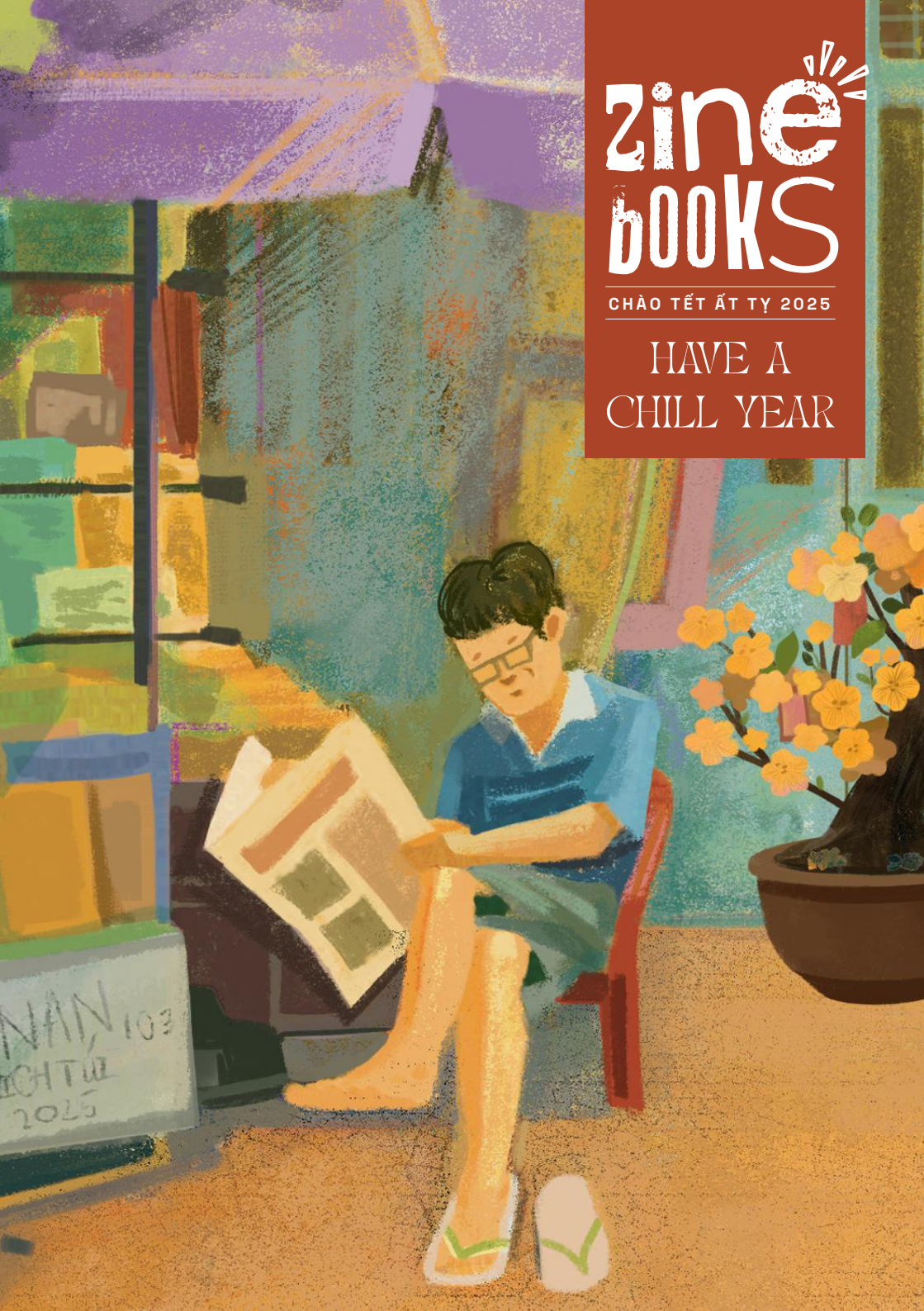

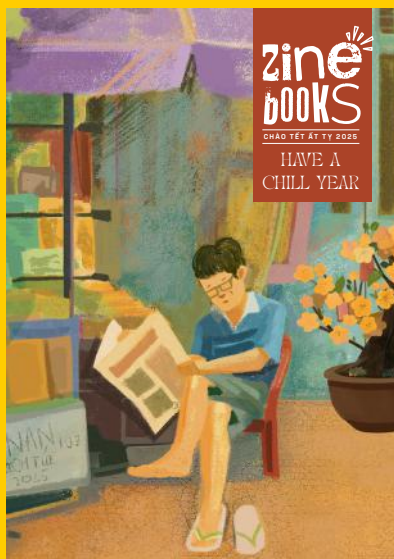
zine books

CHÀO TẾT ẤT TỴ 2025

HAVE A
CHILL YEAR

NGỎ CHỨT

TÂM TÌNH

Mến chào bạn!

Hôm nay là ngày 23 tháng Chạp và bạn đang thưởng thức ấn phẩm đặc biệt chào Tết Ất Tỵ phát hành muộn nhất trên thị trường. Vì là một “chill team” xuất bản ấn phẩm độc lập nên Zinebooks rất muốn được gặp các độc giả “chill guy”.

Và còn thời điểm nào tuyệt hơn sau khi đưa ông Táo về trời, mỗi người có thêm chút thời gian thư thái tận hưởng không khí Xuân ủa về khắp đất trời.

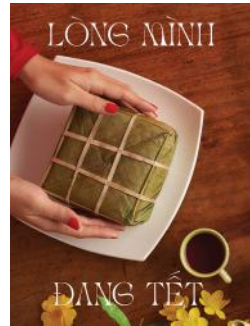
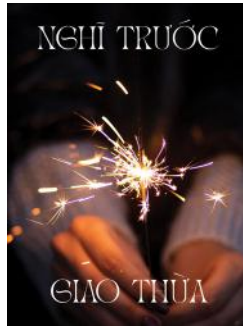
Tết thực sự bắt đầu từ đây!

Mời bạn lật mở các trang tiếp theo và cùng Zinebooks “nhâm nhi Tết”.

Ấn phẩm này đã được team lên ý tưởng, chuẩn bị nội dung và sản xuất từ tháng 10 năm 2024 - thời điểm Zinebooks lần đầu tiên chính thức ra mắt bạn đọc.

ĐỌC GI

TRONG SỔ NÀY?

KHÁCH MỜI ĐẶC BIỆT:

Mayy Stories

Tác giả ấn phẩm “Yêu, với một trái tim rộng mở”
- Zinebooks phát hành 2024.

Đức

Tác giả ấn phẩm “Sài Gòn là thành phố để... quên”
- Zinebooks phát hành 2024.

Vĩnh Toàn

Họa sĩ minh họa ấn phẩm “Sài Gòn là thành phố để... quên”.

Phát Dương

Họa sĩ minh họa ấn phẩm “Yêu, với một trái tim rộng mở”, đồng thời nhà văn và là tác giả của Zinebooks trong năm 2025.

Việt Pun

Nhóm tác giả của Zinebooks trong năm 2025.

Đây là ấn phẩm tặng miễn phí, không mang tính thương mại.
Bên cạnh các ảnh do Zinebooks chụp, team còn sử dụng các nguồn khác như: Freepik, Unplash...
Bản quyền thuộc về Zinebooks. Mọi sự trích dẫn cần có sự đồng ý bằng văn bản từ nơi giữ bản quyền.

HAVE
A
CHILL
YEAR

GIỜ LÀ LÚC

NHÌN LẠI
2024

MỘT CUỘC GẶP GỠ

THỰC SỰ VỚI CHÍNH MÌNH

Bạn đã tìm thấy chính mình vào thời khắc nào trong cuộc đời? Là khoảnh khắc bạn chọn ngắt kết nối với thế giới để dành thời gian kết nối sâu hơn với bản thân? Hay khi bạn tìm thấy niềm đam mê và sống hết mình với công việc? Khi trái tim trống rỗng hoặc được lấp đầy bởi những điều khiến bạn cảm thấy một ngày trôi qua thật ý nghĩa? Cũng có thể là khi bạn tìm thấy tình yêu...

Mình đã tìm thấy chính mình trong lúc hoàn thành bản thảo “Yêu, với một trái tim rộng mở”. Đây cũng là bản thảo khiến mình cảm thấy chật vật vì khó viết nhất từ trước tới giờ.

Một cuộc hẹn đã được nhen nhóm từ nhiều năm về trước

Cách đây vài năm, mình và Kha đã hẹn gặp nhau cùng nói về một dự án với bản thảo giấy, ebook, website... Hai chị em trò chuyện khá nhiều nhưng mọi thứ dường như vẫn còn mơ hồ lắm.

Mình vẫn còn nhớ, lúc đó mình đã hỏi Kha rằng mình nên in một ấn phẩm mang đậm màu sắc cá nhân trước hay lập group để chia sẻ về công việc viết lách trước. Và Kha đã trả lời rằng: “Chị cần tạo một cộng đồng nhỏ cho riêng mình trước, sau đó mọi người sẽ quan tâm tới các ấn phẩm của chị nhiều hơn”.

Bẵng đi vài năm.

Mình không quên cuộc hẹn năm cũ, nhưng cũng bị guồng quay của công việc cuốn đi. Mình vẫn viết sách, chia sẻ các bài viết trên các nền tảng xã hội. Và mình đã lập một group nho nhỏ để chia sẻ về công việc viết lách của mình với tất cả sự hào hứng lẫn niềm đam mê dành cho câu chữ vẫn được nuôi dưỡng bên bỉ từ những ngày còn trẻ, chỉ với một suy nghĩ: “Tự nhen nhóm ngọn lửa với nghề viết cho riêng mình, trước tiên với trách nhiệm của người đã tạo ra group”.

Và mình lại hẹn gặp Kha với mục đích ban đầu là muốn hỏi thăm về thị trường sách ở thời điểm hiện tại. Mình chưa hề có dự định sẽ cùng làm với Kha một dự án nào đấy.

Thế rồi Kha buột miệng nói: “Hay là chị lục tìm lại truyện ngắn đã viết ngày còn trẻ, thêm những lát cắt trong cuộc sống hiện tại để gom vào một ấn phẩm?”.

Mình xua tay: “Chị không đọc lại truyện ngắn của chị đâu, chị không thích. Cái gì đã qua rồi thì mình cho nó qua luôn đi em”.

Kha rất kiên nhẫn: “Chị cứ coi đó như một chiếc rương lưu giữ kỉ niệm thời thanh xuân của mình. Chị viết đi, để cho đọc giả đọc, chị có thể không đọc nếu không thích”. Mình đã suy nghĩ khá nhiều về lời nói của Kha. Và mình chọn tin vào lời khuyên ấy, không cố chấp “chối bỏ” những gì mình đã từng viết nữa.

Và hơn thế, mình cũng muốn gói ghém những nỗ lực lần chút thành tựu ngày trẻ vào một ấn phẩm, coi nó như một kỉ vật vô giá với chính mình.

Nói về những gì mình từng viết thời thanh xuân, nó cũng đáng yêu kiểu ngây ngô như những tấm hình thời niên thiếu mà chúng mình vẫn thường hay tìm cách giấu nhem đi hay len lén mở ra xem rồi ngó cười một mình.

Mình chỉ muốn lưu giữ nó cho riêng mình. Để đem

những kí ức ấy ra bên ngoài, mình cần ngồi lại, thương lương với mình một chút.

Mình lục tìm lại những cuốn sách cũ đã bám đầy bụi, lục tìm cả những email cũ mình đã gửi đây hơn chục năm trước... Ngay vào khoảnh khắc ấy, một cảm xúc bồi hồi khó tả cùng vô vàn những kí ức của một thời tuổi trẻ đam mê viết lách đã quay trở về. Nó khiến mình muốn khóc.

Mình nhớ lại những tháng năm rèn viết bằng cách viết tay. Hàng ngàn mẫu truyện cười và hàng trăm truyện ngắn. Mình cứ cần mẫn viết rồi gửi tới tòa soạn báo Hoa Học Trò qua đường bưu điện.

Mình vẫn nhớ như in cảm giác háo hức vào mỗi sáng thứ Hai, cô gái hăm hở đạp xe tới sạp báo gần nhà nhất và tìm mua số Hoa Học Trò tuần mới, hồi hộp lật từng trang để xem mình có bài đăng không.

Mình vẫn nhớ lần đầu tiên bước chân lên tòa soạn và nhận đề tài, dù chỉ là vài mẫu

tin học đường ngắn thôi, nhưng mình đã làm với rất nhiều niềm tin và kì vọng về một-lựa-chọn-đúng.

Những tháng năm lăn lộn với câu chữ, dưới sự dìu dắt của các anh chị biên tập viên và sự hỗ trợ của các bạn cộng tác viên, mình đã thay đổi dần: Từ một cô gái tự ti, nhút nhát trở thành một cô gái dạn dĩ, tự tin và nói nhiều hơn.

Những kỉ niệm cũ luôn gắn bó với tòa soạn, những lời chỉ dẫn tâm huyết của các anh chị biên tập viên, những tháng ngày lăn lộn làm đường dây nóng học đường, khoảng thời gian hướng dẫn các bạn trẻ trong nhóm chạy tin tức học đường mình đã kì công gây dựng, cả những khoảnh khắc len lén sắp để ngồi viết truyện cười hay truyện ngắn trên tòa soạn... mãi là một kí ức đẹp lấp lánh và vô giá của thời thanh xuân.

Thế là, từ cuộc hẹn với Kha, mình đã chính thức bước vào một “cuộc hẹn” khác với thật nhiều cảm xúc: Một cuộc hẹn với chính mình.

Can đảm để ngồi lại với chính mình

Cuối cùng, mình cũng thu hết can đảm để đọc lại rất nhiều những bản thảo truyện ngắn mình đã viết và in sách cách đây nhiều năm, để chọn ra những truyện ngắn mình thích nhất.

Hóa ra, nó không “trẻ con” và “sến rện” như mình vẫn nghĩ. Cũng đáng yêu, trong sáng và dí dỏm đấy. Mình vẫn còn nhớ bối cảnh lúc mình viết từng truyện, cả cảm giác háo hức của cô gái được trưởng thành cùng công việc mình yêu thích.

Hồi đó, mình phải lén giấu sếp viết truyện ngắn và núp dưới nhiều bút danh khác

nhau. Vì sếp kì vọng mình sẽ dồn tâm sức cho mảng Thời sự nóng, đó cũng chính là mảng giúp câu chữ của mình cứng cáp và trưởng thành hơn. Nhưng mình vẫn bị thu hút mạnh bởi những mảng thiên về sáng tác.

Mình vẫn còn giữ nguyên vẹn tình yêu dành cho mảng sáng tác cho đến tận bây giờ và cũng đã sở hữu kha khá những cuốn sách sáng tác dành cho thiếu nhi. Thật kì lạ, sau bao nhiêu năm trôi qua, cảm giác háo hức với “những đứa con tinh thần” của mình vẫn vẹn nguyên như ngày cũ.

Đứa trẻ bên trong mình vẫn được sống trọn vẹn trong thế giới riêng, dường như không bị thời gian hay những môi trường sống khác nhau với những trải nghiệm khắc nghiệt làm cho trái tim chai sạn.

Một cuộc hẹn giữa mình năm 20 tuổi và mình năm 40 tuổi đã diễn ra lặng lẽ và cũng thật nhiều cảm xúc.

Mình nhớ lại những tháng năm chông chênh ngày cũ.

Năm 20 tuổi, một mình ở giữa Sài Gòn nhộn nhịp, không một người thân.

Những sự va chạm gai góc hay những thử thách thường thấy trong cuộc sống của một cô gái xa gia đình không khiến mình cảm thấy chông chênh bằng việc mình tự hiểu rằng mình không thể dựa vào bất kì ai khác để tìm cho mình một hướng đi.

Mình chỉ có thể dựa vào chính mình. Bạn bè cấp 3 gặp lại và nhận xét mình đã khác trước rất nhiều: dạn dĩ, hay cười và nói nhiều hơn. Chỉ có mình vẫn thấy hình ảnh một cô nhóc ít nói và cần mẫn làm việc cần phải làm ngày qua ngày với một sự bền bỉ và niềm tin vào một lựa chọn đúng.

Mình không có nhiều thời gian để yêu đương hay đi chơi như bạn bè vào thời điểm ấy. Phần lớn thời gian mình dành cho việc rèn viết. Mình viết đa dạng các mảng, cũng bởi một phần ở tòa soạn có rất nhiều ấn phẩm và phong phú các mảng.

Mình lấp đầy thời gian của một ngày bằng việc đọc báo, lấy tin, viết bài, sáng tác truyện ngắn và hướng dẫn các bạn trong team chạy tin, viết bài. Được sống hết mình với công việc mình yêu thích, mình cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Nếu được quay trở lại quá khứ và lựa chọn lại, mình vẫn lựa chọn công việc cũ cùng với những sự ưu tiên cũ. Bởi tất cả những điều ấy đã khiến câu chữ lẫn nhận thức của mình trưởng thành hơn, và trái tim thì vẫn giữ được sự háo hức của năm 20.

Mình hiểu rằng, lựa chọn đúng thôi thì chưa đủ. Bản thân kiên trì với lựa chọn của mình, dấn thân và chấp nhận những thử thách. Nhìn lại một chặng đường 20 năm, cảm thấy biết ơn về những sự đìu dặt từ những người anh người chị, sự động viên từ những người bạn tốt, và cả sự kiên cường của bản thân.

Khi chọn yêu bản thân vô điều kiện, với tất cả những ưu điểm và nhược điểm, trái tim được hít thở, bạn sẽ thấy cuộc sống cũng tự nhiên mà dễ dàng hơn. Ngay cả khi thế giới bên ngoài có đối xử khắc nghiệt với bạn, thì bạn vẫn có thể học cách dịu dàng với chính mình.

Mình cũng nhớ một câu nói rất hay mà anh Uy (người hướng dẫn tại mình trong khóa Huấn luyện Tham vấn Tâm lý) đã nói với cả lớp: “Các bạn hãy yêu bản thân vô điều kiện!”.

Người ta hay nói về cuốn sách mình thích nhất, cuốn sách mình tâm đắc nhất, cuốn sách viết khổ cực nhất... Mình lại muốn nói về một “đứa con tinh thần” mà mình thấy thương nhất: chính là ấn phẩm này.

Trong những cuốn sách mà mình từng viết, mình thường vào vai một ai đó khác: Khi là người mẹ, khi là người bố, khi là một cậu nhóc, khi là một cô nhóc, khi là bà... Mình được sống với mình rất ít.

Nhưng đây là ấn phẩm mà mình không cần vào vai nào cả; không cần nỗ lực để thể hiện tốt một vai trò nào khác; mình được sống trọn vẹn với cả kí ức, trải nghiệm lẫn những cảm xúc chân thực nhất của riêng mình.

Mình chỉ là mình thôi. Thật đơn giản biết bao nhiêu, nhưng cũng thật khó khăn biết bao nhiêu!

Viết về đời tư của mình không dễ. Rất trần ai. Vì mình phải quay về quá khứ, lần tìm những khúc cua quan trọng, những nút thắt khiến mình nhớ suốt đời... Dù chẳng drama đâu nhưng vẫn có nhiều cảm xúc lắm.

Như thời điểm Sài Gòn bùng dịch Covid, mình bị mắc kẹt trong chính căn nhà của mình, xung quanh dày đặc F0, nửa đêm lại nghe tiếng người ta quán băng keo, rồi tiếng khóc. Còn mình thì vừa âm thầm xin nghỉ việc. Đã thế, vài ngày sau cả nhà trở thành F0.

Mọi thứ quay trở về với hơi thở, đúng nghĩa. Chẳng có nghĩa lý gì những chức danh, lương bổng, body đẹp hay xấu... Chẳng còn nghĩa lý gì chuyện sau này sẽ đi làm ở đâu, phát triển bản thân như thế nào. Vì bây giờ, mình chỉ nằm thở thôi cũng đã thấy khổ sở. Mình cần phải sống đã!

Lúc đó, mình đã bò lê bò lết lên thảm. Vận động từng chút một, cho bớt sợ đã. Rồi tính gì tính sau. Mình quyết định mở lớp yoga online ngay thời điểm mình trở thành F0. Cái cảm giác bắt buộc phải lên thảm với vai trò người hướng dẫn sẽ khiến mình khó lòng tìm cách thoái lui.

Mình đã dạy yoga online suốt mùa dịch và duy trì lớp cho tới tận bây giờ. Người ta vẫn nhìn yoga như một công việc hay một phương thức tập luyện, với mình, yoga còn là một lối thoát. Nó đã cứu mình trong lúc mình vô cùng hoảng sợ, cho mình chút can đảm hoặc chỉ đơn giản là 60 phút được “quên”.

Mình là người có thể ngồi viết ở bất cứ đâu. Nhưng với bản thảo này, mình phải mở laptop, ngồi ngay ngắn, xung quanh yên ắng, không gian ngăn nắp... và chỉ có thể viết vào lúc đêm khuya hoặc rạng sáng. Khi mà mọi công việc khác đã tạm yên. Mình được tự do.

Và mình chờ mình - phiên bản tuổi 20 quay trở lại. Có khi buổi trò chuyện diễn ra vui vẻ và suôn sẻ, có khi lại trục trặc và hơi bất ổn về mặt cảm xúc.

Cũng có khi mình phải gấp laptop lại vì không viết được chữ nào. Nên khi đóng gói lại bấy nhiêu cuộc trò chuyện diễn ra trong rất nhiều ngày, bây giờ có ai hỏi mình có muốn viết tiếp chuyện tương tự không thì mình không dám chắc lắm về câu trả lời.

Cái khúc can đảm nó có chừng. Dám viết là viết liền. Thời gian trôi qua, cứ nấn ná chân chừ, khéo lại chẳng có chữ nào cả.

Mình vẫn hay nói về “sự can đảm của người viết”. Bởi vì mình là người luôn thực hành điều đó mỗi ngày. Mỗi ngày lại học cách bỏ bớt một chiếc áo giáp xuống, để từng bước đối diện với cảm xúc lẫn mong muốn thật sự của mình.

Khi bản thân đã sẵn sàng bộc bạch về những cảm xúc

lẫn suy nghĩ mộc mạc nhất, đơn giản nhất, không bị ảnh hưởng bởi kì vọng hay thước đo giá trị của số đông, thì khi ấy câu chữ với bạn chính là

Bản thảo “Yêu, với một trái tim rộng mở” vừa được gửi đi cũng là lúc mình nhận ra bản thân đã thật can đảm biết bao. Ai rồi cũng phải ngồi lại và hoàn thành những thước phim tư liệu gián dị nhưng quý giá về những chặng đường đời quan trọng của mình.

Như một lần “tổng kết”, như một phương thức lưu giữ tư liệu, như một cách tự động viên và học cách thương lấy chính mình. Mình đã đi được tới đây với rất nhiều nỗ lực, mình cũng xứng đáng được nhận **MỘT CÁI ÔM** từ chính mình chứ!

Và cảm ơn những hồi đáp

Mình vẫn luôn nghĩ rằng, nếu bản thân muốn nhận được 5 phần thì phải học cách trao đi 10 phần. Điều mình trao đi sẽ luôn nhiều hơn điều mình có thể nhận được.

Thế nhưng, khi “Yêu, với một trái tim rộng mở” mở link pre-order, mình đã nhận được vô vàn sự quan tâm lẫn tình cảm từ bạn bè, những người chị, người em và cả sếp cũ.

Buổi tối hôm tụi mình ra mắt ấn phẩm và thương hiệu Zinebook, nhìn thấy những gương mặt thân quen đã lặn lội từ rất xa để tới trò chuyện cùng mình, mình đã mém khóc mấy lần.

Mình hiểu là, tuổi 20 của mình hay bất cứ ai cũng được lấp đầy bởi những trải nghiệm vô giá, những kí ức thật khó phai. Hình ảnh bản thân đã nỗ lực như thế nào trong những tháng năm tuổi trẻ ấy sẽ mãi là những hình ảnh đẹp lấp lánh.

Và tuổi 40 điếm đạm nhưng đủ đầy sự kiên cường lại là một vẻ đẹp khác: Chúng mình học được cách yêu những “vết sẹo” cũng như yêu những thành tựu dù lớn dù nhỏ mà bản thân đã nỗ lực để đạt lấy.

Mình hiểu là, những gian khó hay thử thách, những uẩn ức có xảy đến... cũng có giá trị riêng trong hành trình trưởng thành của mỗi người. Như mùa Đông thì mình cần học cách giữ ấm, mùa Hè thì mình cần học cách để làm mát cơ thể. Ngày đẹp trời có thể thông thả đi dạo, nhưng khi trời nổi giông bão thì mau tìm nơi ẩn nấp an toàn.

Tuổi 20 đã nhận được sự hồi đáp của tuổi 40. Tuổi 40 cũng nhận được những bài học

mà tuổi 20 đã đi qua và để lại. Những người quan tâm tới nhau cũng sẽ luôn ở bên cạnh nhau, người này hiện diện trong hành trình trưởng thành của người kia với vai trò đồng hành hoặc nâng đỡ. Bằng cách này hay cách khác, những sự hồi đáp xứng đáng sẽ luôn xuất hiện vào thời khắc bạn cần nó nhất.

Chúc chúng mình cùng “chân cứng, đá mềm” trong mọi ngã rẽ, mọi lựa chọn!

Ảnh được chụp trong buổi giao lưu ra mắt ấn phẩm “Yêu, với một trái tim rộng mở” của tác giả Mayy Stories, diễn ra vào tháng 10 - 2024, tại Nhà Tập Hiên (Q.1).

ORDER NOW

ĐẶT MUA TẠI: ZINEBOOKS.COM

BỞI VÌ AI CŨNG CÓ MỘT VÀI CÂU CHUYỆN CỦA RIÊNG MÌNH

Nếu bạn có nhiều hơn một câu chuyện, làm thế nào để bắt đầu chia sẻ chúng?

Với kinh nghiệm hơn 15 năm sống với nghề viết ở đa dạng các mảng và nhiều vai trò khác nhau (tác giả, biên tập viên,

phóng viên...), Mayy Stories sẽ là người đồng hành bên bạn trong lộ trình rèn viết của bạn.

Việc thực hành viết đều đặn sẽ khiến câu chữ của bạn trở nên hấp dẫn và sinh động hơn. Bạn sẽ tìm thấy niềm vui trong việc sử dụng câu chữ giản dị và mộc mạc như một phương tiện hữu ích để bộc lộ cảm xúc lẫn góc nhìn riêng, trước tiên là để thỏa mãn chính bạn.

Khóa rèn viết với chủ đề “Người kể chuyện” sẽ bắt đầu vào bất cứ khi nào bạn sẵn sàng, và Mayy Stories sẽ là người đồng hành với vai trò trước tiên là một-người-lắng-nghe kiên nhẫn.

Một vài thông tin cơ bản về khóa rèn viết:

- Hình thức: Online, 1 kèm 1 | Thời gian tối thiểu: 3 tháng

- Email liên hệ: phamhuong.writer@gmail.com

Độc giả của Zinebooks sẽ được ưu đãi GIẢM 15% HỌC PHÍ khi đăng kí khoá rèn viết từ nay đến hết ngày **31/03/2025**.

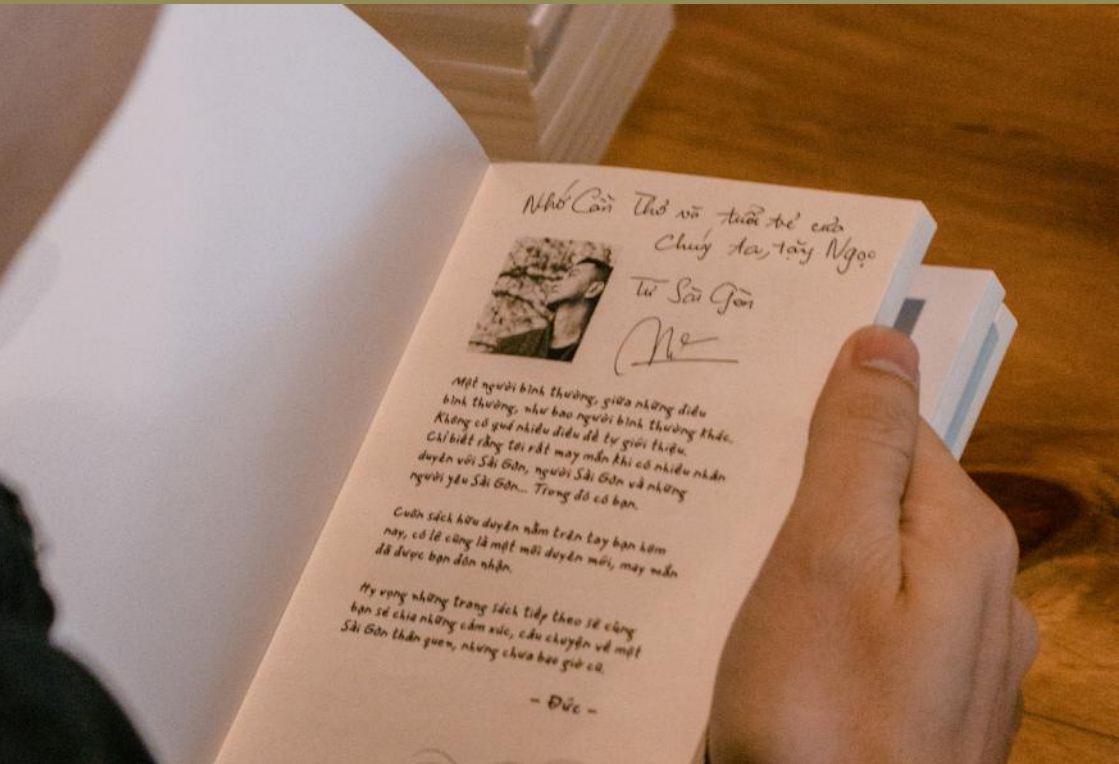
CUỘC ĐỜI ĐÓ CÓ

NĂY LẦN
MƯỜI NĂM

Cuối năm, ngồi quán nước trước cổng toà soạn, cầm trên tay cuốn ấn phẩm mới, đọc vài dòng văn cũ, thấy nhớ nhớ quên quên, quen quen mà cũng lạ lạ.

Hơn 10 năm rồi đó sao, thiệt hay giỡn, thật hay mơ, không biết luôn. Xưa mới tập viết, từng mong mình già mau để viết đời hơn, sâu sắc hơn, giờ già hơi hơi rồi, đọc lại văn Đức trẻ viết từ 10 năm trước, lại thấy quý sự trong trẻo ngây ngô xưa, đúng là bản tính thom lom, luôn nhìn về phía bên kia và ngưỡng mộ.

Càng ở Sài Gòn lâu, lại càng thấy mình chưa kịp hiểu chút gì về Sài Gòn.

Trong lược sử xa xưa, Sài Gòn là điểm đến của dân tứ xứ, của những thế hệ “vượt ngàn dặm xa” cùng đến đây nương náu. Tính ra, xét kĩ, hẳn ai nấy đều là khách trọ. Có người mới tới, có người trọ đã vài năm hay mấy mươi năm, có những

gia tộc từ xứ khác cùng chọn Sài Gòn, quây quần qua nhiều thế hệ trên mảnh đất này.

Thành thử, Sài Gòn luôn đầy ắp những lớp ký ức, chuyện kể và cảm xúc đan xen. Chuyện hay nghe hoài chẳng cạn. Tình cảm dạt dào, càng giải bày càng muốn kể thêm. Càng ở lâu càng thấy mình như người mới đến.

Tôi là người Quảng Nam, vô Sài Gòn khi vừa lớn. Sau hơn 4.000 ngày tá túc, vẫn thấy mình chưa kịp hiểu mô tê gì về vùng đất này. Vậy mà hồi ở tuổi đôi mươi, không biết gom góp can đảm từ đâu mà dám xuất bản sách về Sài Gòn giữa vườn sách Sài Gòn đầy những tác giả kỳ cựu.

Tự thấy mình cũng liều mạng. Thôi lỡ rồi, cũng đành.

Cuốn sách mới giới thiệu mấy bữa nay, thực ra cũng không mới lắm. Là bộ sưu tập có bổ sung, tuyển lựa lại từ những mảnh ký ức cũ, ghép từ 2 cuốn sách đã xuất bản trên dưới 10 năm trước (“Sài Gòn yên và yêu” - NXB Kim Đồng - 2013 và “Vấn vợ giữa phố” - Phương Nam Book - 2016).

Nay, may mắn nhờ tay một người Sài Gòn (không rõ gốc gác nơi đâu) yêu thương, sắp xếp, tái sinh, cho nó một nhân diện mới, bắt đầu một đời sống mới. Cùng với chữ nghĩa, là những nét vẽ nhiều cảm xúc của Toàn - nghe đâu, cũng là người Sài Gòn.

Người viết, người vẽ, cùng chung tay làm nên, dù chưa từng gặp gỡ hay trao đổi. Vậy mới thấy Sài Gòn hay ha, tự đứng nổi bao nhiêu nhân duyên lạ đời và diệu kì.

Quay lại nói chuyện cuốn sách.

Ban đầu, “Sài Gòn là thành phố để... quên” vốn là cái tên được nhà văn Đoàn Thạch Biền và hội đồng thẩm định nội dung của Phương Nam Book chọn và đề xuất lấy làm tựa đề cho cuốn sách năm 2016 của mình. Mình cũng ưng cái bụng, gật đầu. Sau đó, bàn qua bàn lại, cuối cùng chọn “Vấn vợ giữa phố” để trình làng. Nhiều bạn bè mình hay đùa, cái tên đó khiến họ đọc nhầm thành “Vớ vấn giữa phố”.

Lúc đồng ý đổi tên, mình cũng e ngại rằng tên “Sài Gòn là thành phố để... quên” dễ làm người ta lầm tưởng rằng sách này là dòng văn suy, bi lụy, vì nghe sao thấy buồn buồn, cũng dễ gọi đến những suy tưởng phiến não khác. Nay dùng lại, mình cũng rón rén giải thích

ở đây để tránh sự hiểu lầm. Rằng dù cái tên nghe hơi buồn, nhưng cuốn sách không buồn đến thế. Nó có này và có kia, có this và có that, như tuổi trẻ của chúng mình.

Cuối cùng thì, “Sài Gòn là thành phố để... quên” cũng được ra bìa như mong ước năm xưa.

Toàn bộ quá trình chọn, sắp xếp, bổ sung các tản văn, mình cậy nhờ ekip Zinebooks chọn giúp. Bữa check bản in, đọc lại văn mình sao thấy... quen quen, mà cũng lạ lạ. Nhịp sống tất bật ở Sài Gòn, ken dày những trăn trở thời vận, cùng với tâm tư tuổi trung niên làm mình quên bằng những nét ngây ngô ngày nào.

Thì hẳn, bao nhiêu thời gian trôi qua, nói nhanh cũng thấy nhanh, nói lâu cũng thấy lâu. Những vùng ký ức tưởng đã cũ mềm đó, tự đứng được khơi lại, sống động theo từng con chữ.

Sài Gòn đúng là thành phố để... quên, nhưng khi tưởng

đã quên rồi, chỉ một lời nhắc nhẹ cũng đủ làm dạt dào da diết. Như Đức hôm nay, khi lần dở đọc lại văn xưa, thấy sống lại bao nhiêu hồi ức.

Thôi, còn nhiều điều muốn nói nhưng chữ dài rồi, mời bạn xem sách.

À, năm mới sắp tới rồi, hạnh phúc nha.

Sài Gòn đúng là thành phố để... quên,
nhưng khi tưởng đã quên rồi, chỉ một lời
nhắc nhẹ cũng đủ làm dạt dào da diết.
Như Đức hôm nay, khi lần dở đọc lại văn
xưa, thấy sống lại bao nhiêu hồi ức.

MỘT NĂM ĐÃ QUA

ZINEBOOKS CÓ GÌ?

Nói một năm nghe cho “cũng cũng” chứ thật ra Zinebooks mới chỉ hơn... 4 tháng tuổi (thương hiệu chính thức ra mắt vào tháng 10-2024). Tuy nhiên, tụi mình cũng đã có những cột mốc đáng nhớ trên hành trình xuất bản độc lập, mời bạn cùng chia vui!

2 Là số ấn phẩm mà tụi mình đã xuất bản dưới dạng in ấn, gồm: *Yêu, với một trái tim rộng mở* (Mayy Stories) và *Sài Gòn là thành phố để... quên* (Đức).

1 Vào tháng 10-2024, Zinebooks có buổi ra mắt thương hiệu và giao lưu, giới thiệu ấn phẩm *Yêu, với một trái tim rộng mở* (Mayy Stories).

1 Trang web: zinebooks.com ra mắt để bạn dễ dàng theo dõi thông tin và đặt mua ấn phẩm ủng hộ Zinebooks, các tác giả, họa sĩ....

1 Ở dịch vụ xuất bản, Zinebooks rất vui khi được đồng hành cùng tác giả Nguyễn Tuấn Anh (cuốn sách *Sông nước với Đô thị Sài Gòn - Thành phố Hồ Chí Minh*) trong vai trò thiết kế - chế bản.

1 Bên cạnh đó, team còn được đồng hành cùng WELink - Trung tâm tâm lý chuyên nghiệp trong vai trò in ấn tạp chí nội bộ *Bản tin Nghệ tham vấn tâm lý*.

FROM

YOUR STORIES

TO

zine books

DESIGN STUDIO

Ai cũng có một câu chuyện để kể và chúng tôi sẽ đồng hành xuyên suốt quá trình xuất bản toàn diện, góp phần lan toả câu chuyện, thông điệp của bạn đến mọi người.

Liên hệ ngay với chúng tôi:

↳ www.zinebooks.com

↳ hello.zinebooks@gmail.com

WEBSITE

FANPAGE

TƯ VẤN
XUẤT BẢN
VÀ NHẬN
BẢO GIÁ
TẠI ĐÂY!

NGHĨ TRƯỚC

A close-up photograph of a hand holding a lit sparkler. The sparkler is the central focus, with a bright, multi-colored burst of light emanating from its tip. The colors include yellow, orange, and purple. The hand is positioned at the bottom of the frame, with the fingers gripping the thin black stick of the sparkler. The background is dark and out of focus, with some blurred light spots, suggesting an outdoor night setting. The overall mood is celebratory and festive.

GIÀO THỪA

NOT BAD
IS GOOD,

KHÔNG XẤU,
LÀ TỐT

Bài: ĐỨC - Ảnh: HUI HUI & NHÂN VẬT CUNG CẤP

Hôm rồi, trong lúc bàn ý tưởng để làm campaign Tết, bạn tôi muốn brainstorm từ thói quen nhìn lại New Year's Resolution mỗi dịp cuối năm.

Người ta sẽ nghĩ thế nào khi cuối năm nhìn lại thấy checklist mùa Tết cũ chưa thực hiện được bao nhiêu, rồi người ta sẽ thấy sao nếu

những năm tiếp theo vẫn tiếp tục cảm thán trước những chuỗi xé nháp mới.

Tôi nghĩ, ai trong cảnh cũng sẽ có nhiều phức cảm lắm, mà trạng thái đó, hẳn ai cũng đã từng nếm trải ít nhiều.

Nhưng đó là phụ, chuyện chính là, cuộc trò chuyện đó bỗng nhắc tôi nhớ rằng dường như đã lâu rồi, tôi không còn đặt mục tiêu theo kiểu dài hạn như thế.

Thực ra là đã từng!

Với tôi, resolution năm 2024 là bước thêm một bước đến chỗ nhận thức được sự bất toàn của cuộc đời và học được cách hạnh phúc với ý niệm: mình chỉ là một người bình thường, và cũng có thể, không là gì cả.

Ngày tóc còn xanh hơn, ngày chưa biết nhiều về cuộc đời này, tôi cũng đã từng đặt ra những target theo mốc 10 năm, 20+ ra trường, 30+ mua Saigon pearl, 40+ nhà lầu 4 bánh, 50+ tự do tài chính, đi ngao du thưởng thức cuộc đời, những mục tiêu nặng về vật chất và chán ngấy như bao người.

Sau này, tôi kéo những mục tiêu về gần với mình hơn, theo mọi nghĩa, gần hơn theo kiểu dễ đạt được, gần hơn theo kiểu có kế hoạch và khả năng thực hiện để chạm tới, không phải là những mơ mộng thiếu cơ sở, gần hơn theo kiểu đúng là điều mình muốn hơn, không phải barem hay tiêu chuẩn từ xã hội.

Gần hơn rồi, nhưng vẫn fail nha!

Vì đời có lắm thứ nằm ngoài tâm với, tâm trí này cũng dễ đổi dời, những mục tiêu thay đổi sau từng biến cố...

Có khi, lúc đạt được rồi, lại thấy mục tiêu đó không còn quá hấp dẫn, không còn sexy như lúc đầu.

Cuối cùng là, kéo mục tiêu về sát rạt thân mình, trở về những điều căn nguyên nhất, là chỉ cần cảm thấy ổn trong thân xác này, trong phút giây này.

Vậy mà có nhiều lúc cũng thấy không ổn, rồi bước thêm một bước, thấy không ổn, cũng ổn.

Not bad is good, không xấu, là tốt.

Quay lại thói quen New Year's Resolution, có một bí quyết để resolution luôn thành công, là đợi tới cuối năm hằng đặt mục tiêu cho năm đó, mình nhắm sẽ đạt được điều gì, thì list điều đó ra làm mục tiêu, bao hoàn thành.

Với tôi, resolution năm 2024 là bước thêm một bước đến chỗ nhận thức được sự bất toàn của cuộc đời và học được cách hạnh phúc với ý niệm: mình chỉ là một người bình thường, và cũng có thể, không là gì cả.

Cứ thế thôi!

BỞI VÌ
NGÀY MAI LÀ

MỘT-NGÀY-
RẤT-KHÁC

Những ngày cuối năm đang cận kề, dành một chút thời gian ngồi lại với chính mình để điểm qua những cột mốc đáng nhớ, cất giữ hoặc dẹp bỏ vài điều đã cũ và không còn phù hợp, highlight vài mục tiêu hay kế hoạch ý nghĩa cho năm tới...

Gói ghém lại một năm cũ với những bài học đã ghé tới vào đúng thời điểm, chào năm mới sang với một tâm thế mới mẻ. Bởi vì, ngày mai là một-ngày-rất-khác.

Một lời từ chối liệu có phải là biểu hiện của một sự thất bại không?

Có thể là một lời từ chối trong công việc, một lời từ chối trong chuyện tình cảm, một lời từ chối kết giao từ một nhóm bạn... Có thể là bất cứ lời từ chối nào. Một cái lắc đầu, một cái xua tay, một câu nói “Không”, hay là sự im lặng...

Một lời từ chối đôi khi không phải lúc nào cũng là một điều gì đó tồi tệ. Đó có thể là một lời nhắc để bạn tạm lui về, tiếp tục hoàn thiện “sản phẩm” của mình và sẵn sàng cho một cơ hội mới phù hợp hơn hoặc một dịp khác để bạn xuất hiện với giao diện ổn áp hơn. Bạn có dịp nhìn lại và hiểu mình, nhận diện tốt về một sự kết nối vào đúng thời điểm Không phải lần chào sân nào cũng là oneshot^(*), một phát ăn ngay. Cứ đón nhận những lời từ chối với một tâm thế sẵn sàng như khi đón một cơn mưa đầu mùa. Mùa mưa năm nào chẳng có!

Một lời từ chối đôi khi cũng là một tín hiệu tốt, dự báo giúp bạn một sự kết nối không phù hợp, để bạn tránh lãng phí tâm

sức lẫn thời gian, tránh được cả những tổn thương cùng rất nhiều vết xước trong tim, ừ thì – biết đâu đấy. Một lời từ chối lúc này cũng có thể cũng mang ý nghĩa như một lời nhắc của mẹ khi thấy bạn hăm hở lao ra ngoài đường vào lúc bầu trời đang nổi cơn giông: “Nguy hiểm đấy! Hãy nán lại trong nhà!”.

Rõ ràng, một lời từ chối, xoay ở góc nhìn khác thực tế và (cũng có thể là) tích cực hơn, nó như một lời nhắc, một lời dự báo, một biển hiệu báo “Dừng” để đảm bảo sự an toàn cho chính bạn.

Nói vui một chút, thì một lời từ chối cũng có ý nghĩa như một lời-chỉ-dẫn:

“Con đường này hiện đang trong quá trình tu sửa, bạn có thể quay lại vào tuần sau với một chiếc xe “dã chiến” hơn”.

“Con đường này sẽ không đưa bạn tới nơi bạn cần tới”.

“Con đường này rất gập ghềnh và có thể nguy hiểm với tính mạng”.

“Con đường này thực chất là một con đường cụt, phía cuối là vực thẳm/bờ biển/chân núi. Vui lòng quay lại!”.

Khi bạn từng đôi lần bị từ chối bởi một vài nhóm người, cảm giác bị bỏ rơi hay cô đơn sẽ tới, cũng là điều hoàn toàn dễ hiểu. Nhưng, đôi khi, cũng nhờ những tháng năm từng bị cô lập bởi một nhóm người nào đó mà bạn học được cách sống vui vẻ một mình, nỗ lực một mình, yên ổn một mình...

Để rồi sau đó, bất cứ ai muốn bước chân vào cuộc sống của bạn cũng cần vượt qua một vài thử thách về sự chân thành, sự hiểu đủ và sự vô tư - không mưu cầu quá nhiều toan tính về lợi ích cá nhân. Bởi vì, có thêm niềm vui thì được, thêm sự rắc rối thì thôi. Điều này hoàn toàn hợp lý cho mọi con đường, mọi sự kết nối, mọi lựa chọn.

Sự tiếc nuối về những kế hoạch dở dang trong năm cũ?

()*: Một hình thức quay phim đặc biệt mà trong đó toàn bộ câu chuyện được nắm bắt bằng một cú máy duy nhất.

Là một vài gạch đầu dòng bạn làm chưa xong hoặc thậm chí còn chưa đụng tới. Là một chuyến đi năm lần bảy lượt lên kế hoạch rồi lại bỏ đó. Là một bản thảo sách bạn mới viết được vài dòng. Là một khóa học được “bảo lưu” vô thời hạn. Là khu vườn cỏ mọc um tùm vì cả năm qua bạn chưa từng bước chân ra dọn dẹp... Có thể là bất cứ điều gì còn dang dở, hoặc bị lãng quên.

Nghĩ về nó, bạn thấy sao?
Tiếc chứ!

Giá mà mình quyết tâm làm cho xong, nỗ lực mỗi ngày một chút, mỗi tuần một chút, mỗi tháng một chút... thì đến cuối năm, kiểu gì cũng hoàn thành xong cả một bản kế hoạch dài, hoặc tệ lắm thì cũng dứt điểm vài cái gạch đầu dòng be bé.

Làm-cho-xong-một-việc, thoạt nghe có vẻ đơn giản nhưng cũng khó thực hiện vô cùng.

Mình chơi thân với một cô em làm biên kịch khá xịn sò, gia tài phim truyền hình & phim chiếu rạp cũng kha khá.

Trong một lần trò chuyện, em có chia sẻ với mình rằng, dù làm bất cứ việc gì, em cũng đều ráng làm-cho-xong. Làm-cho-xong ở đây không phải là làm úi xùi cho xong, làm qua loa cho xong mà là nhất định phải làm xong việc đó.

Làm cho xong một việc rồi, sẽ tiến tới “xử lý” việc thứ 2, thứ 3, thứ 4, thứ 5.... Và cứ thế. Bản thân mình không bị ị ạch, trì trệ. Công việc không bị trì hoãn rồi xếp chồng lên nhau, đến một ngày nhìn lại list công việc chông chéo và còn dang dở tự thấy stress ngang. Và có những việc nếu mình không làm-cho-xong thì vài năm sau, nó vẫn còn dang dở.

Hôm bữa mình có đọc được vài dòng khá hay trên Tik Tok, trong đó có một câu đại ý nói rằng: “Bạn mệt không hẳn vì bạn đã làm nhiều, mà là vì bạn LÀM CHƯA TỚI”. Tức là làm chưa hết sức mình, chưa bung xõa, chưa dồn hết năng lực vô công việc. Làm hời hợt cũng khiến bản thân cảm thấy uể oải vậy.

Mình không phải là leader hay mentor. Với yoga và khóa rèn viết, mình luôn đặt bản thân vào vai trò người-đồng-hành. Mình không có nhiều áp lực với một tập thể hay bất cứ cá nhân nào. Vì là freelancer nên đầu việc hay deadline cũng là do tự mình quyết định. Chỉ là, mình cũng học cách chia nhỏ công việc và nỗ lực hoàn thành nó trong khả năng. Ngày khỏe cũng như ngày mệt. Ngày bận rộn cũng như ngày thảnh thơi. Vẫn phải làm-cho-xong một vài gạch đầu dòng nho nhỏ.

Bởi mình nghĩ rằng, công việc hay nguồn năng lượng của mình cần có sự sắp đặt phù hợp, nó xếp kế nhau như những quân bài Domino. Cái này chuyển động thì cái kia cũng chuyển động. Cảm thấy “mắc kẹt” ở đâu thì tìm cách xử lý liền ở đó. Đừng để “mắc kẹt” quá lâu!

Thêm nữa, cảm giác mình đã hoàn thành xong một công việc dù là be bé, hay chỉ đơn giản là đã hoàn thành xong

một cái gạch-đầu-dòng nhỏ xíu trong cả một kế hoạch dài, cảm giác hạnh phúc lắm. Bởi vì thời gian trôi qua rất nhanh. Người ta dễ bị bỏ lại phía sau không phải bởi thời gian hay nhịp chảy hối hả của cuộc sống hiện đại, mà bởi sự trì trệ từ sâu bên trong của chính bản thân mình.

Người ta dễ bị bỏ lại phía sau không phải bởi thời gian hay nhịp chảy hối hả của cuộc sống hiện đại, mà bởi sự trì trệ từ sâu bên trong của chính bản thân mình.

“Ngắt kết nối với thế giới để kết nối với chính mình” là một trào lưu hay là một mong cầu thiết thực?

Hiểu như thế nào cũng còn do góc nhìn của mỗi người ở từng thời điểm.

Với cá nhân mình, có thể hiểu một cách thoải mái và giản đơn, là mình chọn chú tâm vào nhu cầu lẫn sở thích của mình nhiều hơn là dẫn đo về 1.001 điều ràng buộc khác tới từ bên ngoài. Như là sự ủng hộ hay phản bác từ người khác; sự ghi nhận hay phủ nhận từ một vài đám đông; là đạt chuẩn hay chệch chuẩn trong thang đo giá trị chung của xã hội (hoặc mạng xã hội)...?

Chọn lắng nghe và ưu tiên những mong cầu thực tế của bản thân cũng cần rất nhiều can đảm. Bởi vì, bạn cần chuẩn bị sẵn tinh thần và tâm thế khi đón nhận những luồng ý kiến/phản ứng nhiều chiều tới từ tứ phía. Bạn sẽ cần nỗ lực để tìm về cảm giác bình an trong bối cảnh tự nhiên, khi mà bạn không thể kiểm soát được điều gì sẽ xảy đến từ bên ngoài.

Thêm nữa, không có điều gì là tuyệt đối trong việc lựa chọn “kết nối” hay “ngắt kết nối” cả.

Khi mà bạn vẫn có thể vừa tận hưởng chuyến rong chơi, vừa làm việc, vừa kết nối với gia đình hay bạn bè. Nhưng sẽ ưu tiên nhu cầu riêng và sở thích của bản thân nhiều hơn, theo tỉ lệ nào bạn cho là hợp lý.

Khi mà bạn vẫn có thể vừa thoát vai và vừa làm tròn vai trò của mình bởi vì sự trọn vẹn hay không đều mang tính thời điểm và có thể linh hoạt được.

Mình không có quá nhiều yêu cầu về sự “ngắt kết nối” để thu mình vào không gian riêng. Chỉ cần được ở một mình, ngủ nhiều một chút, nghe nhạc nhiều một chút và viết nhiều hơn thường ngày một chút.

Mình cũng không có nhu cầu về một chuyến nghỉ dưỡng xa xỉ dài ngày. Chỉ cần vài ngày tung tăng và hít hà hơi sương lành lạnh của Đà Lạt, thong thả đi dạo trên những con phố

để ngắm hoa và nghe tiếng thông reo, trong lòng không có nhiều vướng bận... là mình đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi. Mình đã tới Đà Lạt không biết bao nhiêu lần rồi, từ khi còn là cô sinh viên mới ra trường cho tới khi trở thành một phụ nữ tuổi trung niên. Mình vẫn có cảm giác mới mẻ mỗi khi tới đây, vẫn thấy Đà Lạt đẹp vô cùng dù trong ngày mưa hay ngày nắng. Vẫn thấy sự tươi trẻ của mình không bị bào mòn theo thời gian, khi mình nhún nhảy bước đi trên những con dốc với một vài bản nhạc yêu thích

Và mình cũng nhận ra, không cần phải thật trẻ, thật giàu có hay thật rảnh rỗi, tụi mình vẫn có thể tận dụng được chút thời gian lẫn không gian để quay về sống trọn vẹn với chính mình, tận hưởng những khoảnh khắc cho phép bản thân được KHÔNG LÀ AI CẢ, dù chỉ là một vài thời khắc.

Chọn lắng nghe và ưu tiên những mong cầu thực tế của bản thân cũng cần rất nhiều can đảm. Bạn sẽ cần nỗ lực để tìm về cảm giác bình an trong bối cảnh tự nhiên, khi mà bạn không thể kiểm soát được điều gì sẽ xảy đến từ bên ngoài.

Vài dòng tin nhắn xin gửi tới bạn:

“Khi một người nói với bạn là lẽ ra bạn có thể như thế này, lẽ ra bạn có thể như thế khác... mà bạn vẫn vui vẻ hoặc điềm tĩnh không chút gợn sóng hay nổi cơn giông, có thể là bởi vì lời nói của ai kia không đủ giá trị, hoặc bạn tự hiểu chính mình. Hoặc là cả hai, đều đúng!”

“Thực ra chẳng có năm nào tụi mình phải “xé nháp” cả. Kiểu gì cũng có vài thứ được lưu giữ lại. Làm gì có ai “ở không”, chỉ ngồi hít thở và nỗ lực sống vui qua từng ngày thôi cũng là một “thành tựu” đáng nể rồi. Cuối năm rồi, gói ghém lại vài cái gạch đầu dòng, tự thấy yên vui và cũng tự cho mình sến chút nhỉ?”

“Khoảnh khắc bạn tìm thấy mình, cũng là khoảnh khắc bạn nhận ra những kết nối phù hợp & không phù hợp một cách rõ ràng hơn. Khi bạn chọn ở lại hay bước ra, bạn cũng thấm thía về cái giá mà bạn phải trả. Cũng đắt đấy!”

LÒNG MÌNH

ĐANG TẾT

BÔNG

MAI

Truyện ngắn của tác giả
MAYY STORIES

Hồi tui học lớp Năm, một hôm vừa lãnh lương, má tui ra chợ mua ngay một con gà mái mới rớt hột. Trong chén anh em tui tới bữa đã có thêm miếng trứng chiên, cái hột gà luộc bẻ đôi dầm nước mắm. Rồi một đợt kia, sau khi sang vườn bên cạnh gặp gỡ chú gà trống, con gà mái nhà tui đẻ trứng, rồi nằm ấp. Những quả trứng tròn tách vỏ, nở ra một đàn gà lít nhít như những nắm bông gòn.

Khi đàn gà lớn lên, tui đặt tên cho từng con: Con Hạt Đổ, con Lá Khoai, con Trái Mít, con Thóc... Trong bấy, tui để ý nhất con Bông Mai, một con gà bị tật, một bên cánh của nó luôn sà xuống, cái mỏ bị trọ và một cái chân nhảy thậm thọt.

Mỗi khi bầy gà chạy đua tới nắm thóc rải hay rổ cơm nguội, Bông Mai luôn tuột lại phía sau. Điều của nó chẳng bao giờ được căng. Lớn thêm một chút nữa, nếu Bông Mai xớ rớ tới gần đám gà to khoẻ, tức khắc bị mổ túi bụi. Có một lần, bị rượt rất quá, bằng tất cả hơi sức yếu ớt, nó vỗ cánh, lảo đảo bay rúc ngay vào chân tui. Thế là từ đó, tui quyết định ra tay chăm sóc Bông Mai.

Tự tay tui đi đào đất kiếm giun, để dành cơm nguội đút cho riêng nó. Sau hai tháng, nó đã lớn kịp bầy gà anh chị. Không lanh lẹ, con Bông Mai được bù cái tính hiền lành, chăm chỉ. Đám rau cải trong vườn hay bị phá tan hoang bởi bầy gà tham ăn, nhưng không bao giờ có Bông Mai trong đó. Nó chỉ dám mổ mổ đám cỏ dại loe hoe hay mấy lá rau úa quăng ra từ cửa bếp mà thôi.

Thế nhưng má lại chẳng ưa Bông Mai tí nào. Thấy chiếc cánh xệ rảo qua cửa bếp là má lại múc gáo nước tạt mạnh, xuyt đuổi con gà. Tui bình: “Nó hiền lắm, có phá phách gì đâu!”. Má tui cau mày: “Hiền thì ai chẳng hiền được. Có giỏi thì ra đua chen với người ta. Rúc vào mấy chỗ yên ổn thì cũng chẳng đáng gì...”. Tui lặng đi ngạc nhiên. Đó là lần đầu tiên, tui học ra một thực tế thẳng thừng và cay đắng của cuộc đời.

Nhỏ Nhi em tui được đi thi học sinh giỏi Văn cấp tỉnh. Nó học ngày học đêm. Học dữ quá, ngay sau kỳ thi, nó đổ bệnh, phải nằm viện mấy ngày mới được về, da xanh rớt. Đúng bữa đó, có tin vui nhỏ Nhi giành giải Nhất. Xóm tui chấn động. Ai cũng nói phải làm bữa tiệc nhỏ. Má tui gật gù: “Ừ, phải làm thịt gà chớ. Phần ăn mừng, phần bồi dưỡng cho con nhỏ!”.

Tui giật mình, gập riêng má nhắc chừng: “Má ơi, má đừng làm gì con Bông Mai nha!” Má cú nhẹ đầu tui: “Nuôi gà không làm thịt chứ để làm kiếng hả?”. Tui ôm con Bông Mai trước ngực, méo máo khóc rùng. Cái mỏ vẹo của con gà nhỏ quẹt quẹt hoà vào ngón tay tui.

Trưa chủ nhật, đi học về, nhà tui có khách. Linh cảm mách bảo, tui chạy ra sau vườn. Cái lồng nhốt riêng Bông Mai trống trơn. Mâm cơm có mấy đĩa thịt gà vàng tươi. Má gọi rát, tui vẫn trốn sau gốc mít, nức nở. Có tiếng chân nhè nhẹ. Giọng nhỏ Nhi nhẹ nhàng: “Anh Hai vô ăn cơm đi!”

Tui gào lên: “Ăn thịt con Bông Mai hả? Còn lâu!”. Bỗng, tiếng cục cục rừ rừ quen thuộc. Tui ngoảnh lại. Nhi đặt vào tay tui con gà: “Nó có bị làm thịt đâu. Em giấu nó đó!”.

Nghệt thờ vì mừng, tui hỏi khê: “Sao mà y làm vậy?”. “Ăn tiệc mừng mà anh Hai buồn thì em chẳng thích đâu. Với lại con Bông Mai hiền lành, mình bảo vệ nó là phải, đúng không anh Hai?”.

Nghệt thờ vì mừng, tui hỏi khê: “Sao mà y làm vậy?”. “Ăn tiệc mừng mà anh Hai buồn thì em chẳng thích đâu. Với lại con Bông Mai hiền lành, mình bảo vệ nó là phải, đúng không anh Hai?”.

GIÓ MÙA

XUÂN TỚI

Tuỳ bút của nhà văn - nhà báo
NAM KHA

Ở nhà với ngoại, sáng sớm mở cửa nghe có gió khô nồng hắt vào mặt là biết chuẩn bị đến Tết rồi.

Gió chướng về nên trời tạnh ráo, ruộng cạn nước, cả xóm ai cũng hăng hái xắn quần, vác liềm ra đồng thu hoạch lúa, lòng mừng khắp khởi hi vọng một mùa vụ bội thu.

Mấy dì thì ở nhà lo quét dọn vì gió thổi mạnh từ ngoài biển vào, ngược hướng sông Hậu, sông Tiền mang theo nhiều cát bụi. Rồi mấy dì lại tranh thủ cọ rửa lu vại để chứa nước ngọt, phòng khi nước sông nhiễm mặn.

Ông ngoại với mấy cậu hì hục tát mương sau nhà, trữ nước để có cái tưới tiêu cho vườn hoa mai trước sân. Bao nhiêu tôm cá lớn

bắt được, ông để dành làm mâm cơm cúng ông bà, còn lại đem ra chợ bán kiếm một khoản cho con cháu sắm sửa chơi Xuân.

Tết dưới quê cũng nhộn nhịp lắm chứ bộ, ai cũng làm việc luôn tay, luôn chân đâu thua gì ở Sài Gòn nhưng mà lại vui.

Cỡ đến ngày hai mươi tháng Chạp, ngoại bắt trùm mặt kín mít như ninja mới cho đi theo ra chợ tỉnh vì sợ cháu hít nhiều bụi, trúng gió chướng, nóng ran người đổ bệnh.

Đôi lúc thấy ngoại không để ý liền len lén vén khăn ở vành tai lên để nghe gió chướng thổi, nghe câu hỏi thân thương “nhà sắm Tết gì chưa chị?”, nghe tiếng í ới của tụi nhóc trong xóm khi được mẹ mua cho bộ quần áo mới... lòng nôn Tết quá chừng, chỉ muốn sớm mai thức dậy là ngày mừng Một để được lì xì may mắn đầu năm.

Rồi dập dìu, mùa Xuân theo gió về...

Tết dưới quê cũng nhộn nhịp lắm chứ bộ, ai cũng làm việc luôn tay, luôn chân đâu thua gì ở Sài Gòn nhưng mà lại vui. Rồi dập dìu, mùa Xuân theo gió về...

Kí ức Tết của họa sĩ
VĨNH TOÀN

Với tôi, Tết là khoảng thời gian bắt đầu từ ngày cúng Đông Chí. Vào ngày đó, người Hoa thường sẽ cúng bánh trôi nước, với ước mong cầu cho gia đình luôn được bình an, khỏe mạnh, lúc nào cũng tròn vẹn như viên trôi nước.

Vì rất thích ăn bánh trôi, năm nào tôi cũng trông ngóng đến ngày này để được nhà làm cho một nồi to bự ăn cho thoải cơn thèm. Tiếp đó là đến những chuỗi ngày chuẩn bị dọn dẹp nhà cửa, mỗi người phụ một tay để kịp xong xuôi hết mọi việc trước giờ giao thừa.

Tết năm nay, tôi chỉ cầu mong cho mình có đủ sức khỏe và mọi người xung quanh luôn được bình an. Chúc bạn một năm mới thông dong và đong đầy hạnh phúc!

CÂY MAI NHỎ

TRONG SÂN

Truyện ngắn của họa sĩ - nhà văn

PHÁT DƯƠNG

Tết coi vậy mà trôi nhanh dễ sợ. Hôm trước còn hò nhau dặn mua nếp mua thịt về gói bánh, quay qua quay lại đã ăn tới khoanh bánh tét cuối cùng. Nhà nhà cũng bắt đầu khai trương, không khí bán buôn càng làm mọi người tươi tỉnh hơn. Mùa xuân dường như chín thêm, nắng vàng rực và thơm mùi vui mới, ai nấy hớn hờ mời chào nhau rộn ràng buổi chợ.

Bà Tư dừng chân trước quầy cá của Hai Lé, phân vân nên mua mớ hũng hình về kho tiêu hay mua mấy con cá lóc đồng mập ú ụ kia. Cá có trứng, nhìn ngon hết biết, nấu canh chua cơm mẻ với bắp chuối, để ra chấm với muối ớt đậm chan xíu nước canh mằn mặn cay cay là bá cháy...

- Mua đi má Tư, cá đồng chồng con đi câu hồi hôm. Cá này nấu canh chua ngon nhức nách nha! – Hai Lé cười hơn hớn, nắm đầu con cá lóc lên chỉ cho bà Tư thấy lườn trứng – trứng quá xá trứng nha!

Bà Tư bật cười, con nhỏ hay ghê, biết ý bà tính nấu canh chua. Tất tiếng cười, bà xụi lơ, mình bà ăn cả con sao hết. Phải mà thằng Phùng về thì tốt, nó khoái món đó lắm. Có canh chua nó phải ăn tới nửa nồi cơm, bà nhìn nó ăn thôi cũng ngon miệng. Nhưng biết bao giờ nó về?

- Thôi má cầm về đi, kho hay nấu canh gì cũng ngon. Coi như con tặng mừng năm mới, nha má! – Hai Lé ngó bà Tư cái, dường như cô đọc được suy nghĩ của bà, mau lẹ đổi câu chuyện. – Má qua bên nhỏ Năm Ủ mua mớ rau tập tàng về luộc hay nấu canh ăn mát thấu trời ông địa nha. Đi lẹ lẹ má, rau nó tươi rói bán chạy lắm lát là hỏng có má mua đâu!

- Con nhỏ này, cho hoài bán buôn lời gì nổi con. Để tao trả tiền...
- Bà Tư chưa kịp lần thun quần lấy ra cọc tiền cuộn ở trong, Hai Lé đã xua xua tay.

- Thôi má ơi, con mang ơn ba Tư hỏng hết. Má đi nhanh con còn bán tiếp nè, để đây con lo nói chuyện bán hỏng kịp là con bắt đền má nhen!

Bà Tư cười, lắc lắc đầu, cầm con cá xách đi. Ông Tư mất lâu rồi mà mọi người còn nhắc hoài. Hồi còn sống, nhà nào ở xóm này ông cũng từng ăn cơm ké. Bởi, việc nhà nào cũng có tay ông phụ. Dựng cột, dừng vách, vá mấy chỗ dột; hay cả chuyện giấy tờ lu bu này kia... vô tay ông là xong hết. Cũng do vậy mà bà Tư được hưởng lây tình cảm chòm xóm.

Như hồi Tết này nè, dù có mình ên nhưng nhà bà không thiếu món gì hết. Mọi người tới lui tấp nập, phụ cái này làm cái kia, đem theo nào là bánh tét nào là dưa hấu nào là bông vụn thọ.

Cũng rồi cái Tết tươm tất, thiếu mỗi thằng Phùng.

Ai cũng nói thằng Phùng y chang ba nó. Nhưng ba nó mấy khi đi khỏi xóm này. Còn nó chân chạy chân bay, chớp mắt đã không thấy tăm tích đâu. Nhanh như con cá rô lóc xuống đìa, như con chim bìm bịp trốn người. Không biết có chuyện gì không, mà bà gọi cho nó hoài không được. Tết nó gọi báo không về kịp, rồi mất luôn liên lạc từ đó. Thiệt tình hà!

Tụi con nít bên hàng xóm ngó qua rào xương rồng hóng cây mai nhà bà Tư. Nghe tiếng chó sủa, nhìn ra biết ý, bà nói vọng ra cổng:

- Chưa nở đâu tụi con ơi, chắc vài bữa nữa lặn.

Tụi nhỏ dạ ran rồi tíu tít chạy đi, thiệt ngoan hết sức. Cũng tội, tụi nó là con những nhà ăn Tết trễ. Do ba má tặng ca, do thiếu tiền xoay chưa kịp, mà Tết tới muộn màng hơn. Khi mà mọi người đã xếp lại những rộn ràng xuân để bắt đầu lại công việc, nhà tụi nó mới bắt đầu ăn Tết. Mai trong xóm tàn hết, chỉ còn cây mai nhà bà Tư đầy nụ, dù lặt lá xê xích đâu có mấy ngày. Tụi nhỏ canh me mai nở, mặc áo mới xin qua đứng chụp hình làm kỷ niệm. Tết mà, phải có mai mới đúng điệu.

Bà Tư không biết nên trữ Tết trong nhà không. Mà trữ làm sao đặng. Tết có phải thứ gì hữu hình đâu. Tết không phải là củ kiệu, là dưa hấu, là bánh mứt, là mai. là mâm ngũ quả... Nhưng Tết là tất cả, từ những ngày Chạp lao xao lạnh lạnh bắc tới những buổi bận rộn dọn dẹp chuẩn bị, tới thời khắc giao thừa, tới mừng một đám đậm khói nhang viếng chùa, tới những ngày đؤه huê con cháu vui vẻ đoàn tụ. Làm sao cất được những thứ đó? Bà chỉ có thể lưu giữ mấy thứ tượng trưng, như một tiệc nuôi chờ con về sum họp.

Nhìn cây mai bà Tư càng nhớ con hơn. Cây này thẳng Phùng trồng, chiết ra từ cây mai nhà thầy giáo cấp ba của nó. Tại bà nghĩ nhiều, hay thật sự cây mai cũng đang ngóng đợi? Những chùm nụ lặng im cứ vậy, chẳng thềm trở mấy bông. Lúa thưa vàng. Chấm chậm rụng. Làm như thời gian bị đóng băng ở khoảng sân này, cố níu giữ mùi hương Tết lại. Như cái cách người ta ướp muối hay đông đá đồ ăn, nhưng làm sao giữ được mọi thứ mới nguyên trọn vẹn? So sánh có hơi khập khiễng, nhưng sự thật là vậy, làm sao có thể cất giữ thời gian?

Bà Tư đưa tay sờ tóc mình, chúng mỏng đi, những sợi bạc cạ tay nham nhám. Những lời chúc mừng không làm chúng đen lại được. Một năm trôi qua, bà già thêm một chút. Có là gì đâu, ai rồi cũng vậy. Chỉ là một bà già lẩm cẩm, nhớ con mình quá, thơ thần nghĩ ngợi vậy thôi.

Bà Tư không biết nên trữ Tết trong nhà không. Mà trữ làm sao đặng. Tết có phải thứ gì hữu hình đâu... Làm sao cất được những thứ đó? Bà chỉ có thể lưu giữ mấy thứ tượng trưng, như một tiếu nuối chờ con về sum họp.

Con cá lóc Hai Lé cho, bà gong trong lu mấy ngày, thấy tội quá đem thả nó xuống ao rồi. Một mình, bà cũng đâu ăn uống gì nhiều. Nồi thịt kho còn, luộc mớ rau chãm cũng được. Đổ món thì kho cá hủng hỉnh. Bà thềm quá. Không phải thềm ăn. Thềm chộn rộn trong bếp, nấu món này món kia cho con. Cực chút mà vui, còn gì vui hơn niềm vui một người mẹ nhìn con mình ăn những món mình chăm chút nấu, nấu nghiên ngon lành?

Cây mai vừa rụng vài bông nữa, nhưng nụ vẫn đầy ăm ắp.

- Mai gì kì, nở mà hà tiện, nhí nhí bông. Tết nhất ra có mấy cái bông hà. Coi mai nhà tui kia, mừng một mừng hai nở tung bừng khỏi lửa nhìn ưng con mắt hết sức! – Bà Chín qua chơi, thấy cây mai xanh nụ lại cần nhần.

Bà Tư chỉ cười, đứng lên rót trà, biết bà bạn già mượn mai chửi người.

- Qua gửi bà mớ bánh bò nè. Bánh bò rế tre nha, thơm rượu, ngon lắm à. Tự tay tui làm chứ hồng phải ba cái đồ mua sẵn nhe!

- Bà Chín để bịch bánh bò xuống, ngó ngó xung quanh.

- Cảm ơn nhen. Phải có thằng Phùng, nó mê món này lắm. – Bà Tư cầm bịch bánh, mân mê. Con bà mà thấy chắc khoái chết, mình nó ăn hết nguyên bịch để ợt.

- Lại nhắc tới ông thân đó hoài. Đi cho đã có thấy về chi đâu! – Bà Chín cần nhần. – Thiệt á nha, hai cha con giống hệt! Hồi xưa bà ưng ổng chi cho khổ hồng biết.

- Ủa chứ hồng phải ai đó hồi xưa cũng mê tính hào hiệp của chồng tui, mà ổng thì lơ mê tui nên mới chịu lấy chồng, ai vậy ta? – Bà Tư cười tùm tùm chọc bà bạn già mặt đang đỏ dần lên.

- Quý già dịch hà, lời mấy cái chuyện đó hoài đi nha. Nay ăn cơm với gì, cho tui ké với coi! – Bà Chín kiểm chuyện đánh trống lãng.

- Hèn chi hồi tối chuột xạ kêu quá trời, tui trông coi khách nào thì ra là khách qua ăn trực! – Bà Tư cười khùng khục, ngó ra coi cây xoài trong sân còn đọt non không – Ê ăn bánh xèo hông, còn mớ đọt xoài, với đọt lựu ngoài vườn gói là nhứt răng nha! Để tui đi pha bột.

- Thôi để lát tui phụ. – Bà Chín vịn vai bà Tư lại. – Ngồi xuống tui hỏi chuyện này cái.

Bà Tư tròn mắt, ngồi chờ coi bà bạn già muốn hỏi chuyện gì. Chắc chuyện liên quan tới thằng Phùng chứ hông đâu hết. Mà thiệt, nói đâu có đó, bà Chín mở miệng ra là nhắc thằng nhỏ ngay lập tức!

- Thằng Phùng đó, bà nghĩ có khi nào nó làm gì xấu rồi hông dám về hông?

- Bậy bạ hông hà. – Bà Tư giả bộ giận. – Bà ấm nó từ hồi nhỏ, thuộc lòng tính nó rồi mà hỏi đâu không vậy?

- Vậy chắc là do tui quá... - Bà Chín đổi giọng trầm ngâm, tiu ngửu như đứa trẻ con bị phạt.

Bà Tư kéo ghế sát lại, chồm tới chờ nghe. Bộ có chuyện gì bà chưa biết hả ta? Đâu có, chuyện gì bà Chín cũng kể bà nghe hết mà.

- Năm ngoái á, tui đi thành phố khám bệnh có gặp thằng Phùng. Tui kéo nó lại cần nắn một trận. Nói mày không biết lo má mày, toàn đi lo chuyện thiên hạ không vậy con. Còn kêu Tết nó ráng kiếm tiền về sửa nhà, may đồ mới cho bà này kia. Hổng biết có phải do đó mà nó đi miết hông. Chắc nó ham tăng ca mấy ngày tết, tui nghe nói lương làm tết cao lắm nha bà! – Bà Chín nói một hơi.

Bà Tư lặng lẽ suy nghĩ. Ừ chuyện này cũng có lý. Bởi vì thằng Phùng là đứa biết suy nghĩ, nghe rầy vậy có khi ảnh hưởng nó

thiệt. Nhưng bà không trách bà Chín. Bà tự trách bản thân mình. Bà không nhớ rõ lắm, nhưng hình như, trong một lúc mệt mỏi nào đó, bà cũng nhằn con mấy câu tương tự vậy. Trời ơi à, bà nói cho đỡ bực, chứ có đòi hỏi gì đâu. Không biết thằng nhỏ nghĩ gì, rồi làm gì, mà tới giờ chưa chịu về hồng biết nữa?

Bà Tư ngó ra cây mai, nụ vẫn còn chi chít. Những nụ mai không chịu nổi nữa, he hé cánh rồi.

Đùng một cái, cây mai bùng nở vàng rực, bất ngờ như người ta bắn pháo Tết. Đám con nít xúm xít qua chụp hình, làm rộn cả một khoảng sân. Bà Tư nhìn đám đông lúp xúp trong sân, kheo kheo chụp sao cho mai không rụng, tùm tùm cười. Giờ, nhà bà như có lại chút không khí Tết, từ những nụ cười của đám con nít.

Thấy có người đứng xơ rớ ngoài cổng, bà Tư nhú mắt mà chẳng biết ai, đành nói vọng ra:

- Vô chụp hình mai hả tụi con? Vô đại đi nha, con mực hiền khô à nó hồng cần đâu.

Bóng người phì cười, bước vội vội tới. Giữa nắng xuân chan hòa, chảy xuống rọi bùng sáng gương mặt chàng trai màu da rám nắng, giọng nói dẫu yêu cất lên làm tim bà Tư suýt nghẹn:

- Con biết mà má. Đi lâu quá má hồng nhìn ra con luôn hả?

- Thằng quý sú! – Bà Tư nói được mấy từ đó, lệ lệ giang tay ôm đứa con lâu ngày mới gặp vô lòng. Ôi nó sực nức mùi nắng, cháy khét loe hoe vàng những lọn tóc. Mùi bụi đường còn vương, chắc thằng nhỏ hỏm rày cực khổ nhiều rồi.

- Con... chào má! – Giọng ai lí nhí sau lưng thằng Phùng làm bà Tư ngỡ ngàng.

Bà Tư giờ mới để ý, con trai dẫn về một cô gái lạ hoắc. Nhìn hiền lành lắm, chắc nằng nói đường xa làm mặt cô gái ửng đỏ hết lên. Hay là tại... Nhớ lại câu chào của cô, bà Tư bật cười, đập vai thằng con:

- Thiệt là tình thành quý sứ hà!

Cây mai cuối cùng đã thắng. Nó kiên cường neo đậu thời gian. Nó đã giữ được những bông mai rực vàng đậm sắc xuân, chờ bưng lại mùa Tết.

Nhà bà Tư rộn ràng hơn bao giờ hết. Nghe tin thằng Phùng về, mọi người lũ lượt kéo qua thăm hỏi. Như Tết lại bắt đầu, ai nấy đem theo món này món kia, hơn hở. Nồi thịt kho thơm lừng trên bếp. Lò được nhóm ngoài sân bắc cái nồi bự chẳng chuẩn bị luộc bánh tét. Và bánh mứt. Mọi thứ lủ khủ, đủ đầy.

Vui nhất là con bà Tư đã về. Thằng nhỏ nhìn chững chạc hơn hẳn, dù mới có mấy tháng không gặp. Nó còn dẫn bạn gái về ra mắt bà. Con nhỏ ngoan hiền hết sức. Tuy không phải người giỏi giang, nhưng con nhỏ chăm làm lắm. Việc gì khó, nó cũng ráng học cho biết, để còn phụ bà Tư, phụ mọi người. Bà có rầy, làm khách mà việc gì cũng đụng tay đụng chân chi cho cực hà. Thì nó giả bộ tủi thân, nói vậy má coi con như người ngoài rồi. Nghe mà thương hết sức!

Thằng Phùng giúi cọc tiền vô tay bà Tư, kêu bà sắm đồ mới, coi sửa lại cái nhà. Bà Tư mắt rưng rưng, đỏ hoe, muốn khóc tới nơi.

Vậy là bà Chín nói đúng thật. Oi là trời à, thằng nhỏ khờ hết sức. Chắc nó ráng lo kiếm đủ tiền rồi mới dám về.

Phùng ôm má, đôi bàn tay chai sần của anh vuốt vuốt xoa cơn xúc động của má. Anh nhẹ nhàng, thủ thủ:

- Con xin lỗi má, con lo giấy tờ cất nhà tình thương cho kịp mấy cô chú ăn Tết. Xong rồi, con mới tranh thủ kiếm tiền về cho má nè. Con bận chẳng rồi mà để má lo không hà, con phải lo lại cho má nữa chứ. Không thôi dì Chín rầy con chết – Phùng quay qua nháy mắt với bà Chín. Bà bật cười, chửi thảm, thằng này nói chuyện khôn hết sức.

- Má có cần tiền bạc gì đâu hả con? Con về ăn Tết với má là má vui rồi. Má chờ con hà. – Bà Tư rơm rớm nước mắt.

- Con cũng xin chuyển công tác về tỉnh mình luôn. Khỏi đi xa nữa, má khỏi trông tin con nữa! – Phùng cười, lau nước mắt cho má.

Bà Tư mừng lắm. Mọi quyết định của con bà đều ủng hộ. Ừ, về thì về. Ba má con hủ hỉ với nhau, vậy là vui.

Bà Tư giờ có thể yên tâm ăn Tết rồi. Tết muộn chút cũng đâu có sao đâu. Tình cảm làng xóm đؤه huề vậy, con cái về sum họp vậy, Tết là đây chứ đâu. Bánh trái đủ đầy, có cả cây mai đang bung nở vàng rực ngoài sân, dường như chưa có mùa Tết nào bà thấy tươi mới và lâng lâng đến vậy. Xóm làng có dịp ăn Tết lần nữa, chung vui cùng nhà bà Tư. Mọi người háp háp mắt nhìn nhau, đón chừng sang năm có thêm đám cưới để mừng.

Cây mai nhỏ trong cũng hòa vui, cười bằng màu mai vàng ấm mắt, những đóa bông vàng khê rung rinh trong gió, như vẫy chào người về.

THƯ GỬI NHỮNG

MÙA GIÓ

Tản văn của tác giả

ĐỨC

Có cảm giác gì đó rất lạ, vừa xa xăm, vừa thân thuộc. Tối tối về nhà, một mình chạy xe bon bon trên con đường bụi mù xa tít tắp, mới nhận ra những ngày cuối năm trời Sài Gòn cũng hây hây những con gió lạnh lạnh, thổi vù vù hai bên tai và cứ thế trôi tụt về phía sau lưng. Như muốn nhắc lòng mình về những mùa gió thổi lao xao trong kí ức.

Tự nhiên thấy nhớ, nao nao.

Cho gửi một chút nhớ thương theo những con gió về ngang phố huyện buồn hiu và vàng vọt ánh đèn, nơi nuôi lớn tuổi thơ mình ở đó. Những con gió cuối Đông rét buốt, sượt mát càng làm củ hành củ kiệu thêm mặn mòi, làm dây phố thêm gầy guộc, những

quán cóc xập xệ thêm liêu xiêu, và làm cho những hồi tưởng thêm phần mộng mị, lãng đãng.

Mùa gió về bên ngọn đèn dầu hiu hắt của bà lão bán trứng vịt lộn ở góc vỉa hè. Cạnh sạp hàng nhỏ xíu của bà cụ là chiếc xe đạp khẳng khiu, cũ rích oằn mình gánh hai sọt bắp đầy nhóc phía sau, mà chỉ cần giở cái miếng vải đậy ra là mùi hương đặc biệt ấy lại theo làn khói lan tỏa trong không khí, thơm lừng cả một góc phố. Suốt thời cấp sách, không biết bao nhiêu mùa gió mình được gắn với cái vỉa hè nhỏ xíu, như một phần thưởng của mẹ sau mỗi buổi học chăm chỉ. Rồi sau những mùa gió, mình lớn lên, đi xa. Chỉ có bà cụ và chị gái kia vẫn miệt mài hết mùa gió này đến mùa gió khác, cùng với những lứa học sinh tiếp theo.

Giờ nghĩ lại thấy như muốn nói với quê hương quá nhiều lời xin lỗi. Là do mình quá vô tâm hay mình chỉ là một đứa trẻ con khi chỉ biết cắm cúi ăn, thỏa thuê tận hưởng những trái bắp, những đĩa trứng vịt ấm sục và ngon lành, mà không một lần chạnh lòng khi bà cụ đang co ro cứ thỉnh thoảng lại đưa tay hơ hơ trên ngọn đèn dầu, chưa một lần nghĩ ngợi khi thấy chị bán bắp cứ phải gồng mình đạp xe chở hai sọt bắp ế về nhà sau những buổi vắng khách.

Mỗi dịp cuối năm, lúc Sài Gòn rục rịch nổi gió, cũng là lúc bạn bè, đồng hương bắt đầu râm ran chuyện tàu xe mùa Tết. Cúi đầu cảm ơn và vẫy tay tạm biệt Sài Gòn sau một năm che chở, mình xách hành lí lên tàu hồi hương. Cứ mỗi lần trở về lại thấy rưng rưng vì những ngọn gió lướt qua hai bên đường, làm những cánh đồng nổi sóng lúa nhấp nhò. Ở trên tàu có một đứa chỉ biết trầm trồ về đẹp lãng mạn của quê hương, còn trên đồng lúa có những người nông dân đang lội ruộng giữa cái lạnh miền Trung để thu hoạch những bao lúa cuối cùng của vụ mùa.

Lang thang trong hội hoa Xuân, người người đổ xô đi tìm những thể cây đẹp nhất, những bông hoa tươi nhất, như ước muốn một

năm mới nhiều may mắn. Người ta yêu cầu bọc ni lông vì sợ những cơn gió sẽ làm cánh hoa phai màu và ủ rũ, người ta tắt bật đốt đèn dây tóc vì sợ trời lạnh hoa mai không nở kịp. Chẳng có mấy ai quay sang để ý những láng bạt dựng lên giữa quảng trường thênh thang, những mắt người thức trắng đêm canh hoa giữa gió lạnh và mưa phùn. Nghĩ, thấy thương. Quê hương quanh năm tần tảo, cực nhọc để nuôi lớn những ước mơ, để đến lúc nào đó những người trẻ dần lớn lên, ra đi và chỉ quay về đúng mấy ngày Tết vội vã. Ấy vậy mà quê hương vẫn sửa soạn mình, để chào đón những bước chân trở về một cách thịnh soạn và ấm lòng nhất.

Và rồi, đi trong gió Xuân mới, mình lại ngẫu hứng một câu hát không nhớ rõ lời: “Một sáng sớm, trở về quê hương...”. Quê hương vẫn ở đó, luôn nằm yên ở đó chờ đợi những ngọn gió tha hương nối nhau trở về nhà, sau một năm rong ruổi giữa cuộc đời bộn bề... Và như thế, những mùa gió cứ kéo đến rồi đi. Để mỗi năm, khi Sài Gòn bắt đầu nổi gió hây hây, ta biết lũ nhóc con ở quê nhà đang xúm xít khoe áo ấm, hít hà vì hơi lạnh. Và còn một mùa gió nữa, bất chợt nổi lên trong lòng người xa quê, quay quắt...

Quê hương vẫn ở đó, luôn nằm yên ở đó chờ đợi những ngọn gió tha hương nối nhau trở về nhà, sau một năm rong ruổi giữa cuộc đời bộn bề...

Tranh hài của nhóm tác giả
VIỆT PUN

Ăn Tết xong mập ra thì gọi là gì?

fat tướng

NĂM
MỚI
THẬT
CHILL

